

Nagrada Orlando za najbolje umjetničko ostvarenje u dramskom programu 72. Igara – predstava *Glava lava*

Obrazloženje

Nakon što je odgledao sve predstave dramskog programa 72. Dubrovačkih ljetnih igara **Ocjenjivački sud Nagrade Orlando za dramu** u sastavu: **Perica Martinović - predsjednica, te Petra Jelača i Srđana Šimunović – članice**, većinom glasova je odlučio dodijeliti predstavi 'Glava lava' Ivana Salečića, u režiji Aide Bukvić, adaptaciji Marijane Fumić i izvedbi Festivalskog dramskog ansambla.

U odnosu na roman Ivana Salečića *Glava lava* mnogo je dionica predstave promijenjeno i nadopisano, vidno u dosluhu s glumcima koji su stvarali vlastita lica u suradnji s redateljicom i autoricom adaptacije. Ta je sinergija u cjelini predstave vidljiva i dosljedno provedena. Naglasak na zbivanjima iz prošlosti, odabir dramaturgije filmskog tipa i istog takvog ritma, stalna isprepletenost lica iz sadašnjosti s onima iz prošlosti osnovne su karakteristike adaptacije i režije. Surovo i poprilično tmurno osjećanje života kojima roman odiše autorica adaptacije i redateljica uspjele su prebaciti u realizam, u tijek zbivanja koji je dovoljno sadržajan i dramatičan da drži pažnju publike dva sata bez pauze u potpunoj koncentraciji, a opet dovoljno redateljski i dramaturški odmjereno da ne gubi osnovnu nit- naglasak na vezi prošlosti i sadašnjosti, na njihovom simultanom postojanju. Odabir lokacije nije samo funkcionalan nego je i ambijentalno točan: izmaknuto mjesto u Gradu s pogledom na sam Grad.

Glavni razlog odabira cjeline predstave je niz vrlo uspješnih glumačkih kreacija. Amar Bukvić siguran je i uvjerljiv u ulozi pripovjedača Ivana Salečića; dobro se snalazi u mreži stalno novih pustolovina. Zahtjevna je pozicija pripovjedača koji je jedna vrsta scenskog koordinatora zbivanja, a da njegovo lice nije uvijek prisutno u svim događanjima. Maro Martinović dostojanstveno i odmjereno igra Gundulića kroz lice i naličje, slojevito utjelovivši roditeljsku toplinu, očinsku zabrinutost, odmjerenost vlastelina, nesigurnost pjesnika. Velik je doprinos Mara Martinovića cjelini predstave kao jezičnog savjetnika. On je cjelokupni tekst adaptacije jezično locirao i akcentirao, s obzirom na barokno i suvremeno vrijeme radnje. Jadranka Đokić u dvostrukoj je ulozi Gundulićeve žene Nike i Salečićeve djevojke Laime jedno od ponajboljih ostvarenja u ansamblu; s lakoćom prelazi iz jednog u drugo dijametralno suprotno lice s puno originalnosti, kreativnosti i odmjerenosti. Gundulićeva domaćica Luce povjerena je uvijek izvrsnoj Doris Šarić Kukuljici; zapažena je bila naročito Gloria Dubelj kao zlostavljana i silovana sluškinja Kate, te Veronika Mach u ulozi djevojčice, Gundulićeve kćeri Džive. Izvrsnu minijaturu kreirao je Dražen Šivak kao Salečićev prijatelj Šeh, bez primjesa pretjerivanja ili naginjanja karikaturi dok je energičnost, uvjerljivost i sraslost sa suvremenim dubrovačkim govorom pokazala Iva Kraljević kao Vanja. Branimir Vidić Flika u svojoj je prepoznatljivoj maniri vrlo duhovito prikazao meštra Nikšu, dok su Romano Nikolić i Marin Klišmanić utjelovili braću Gundulić: problematičnog nasilnika Šiška i u ratu poludjeloga Mata.

Uspješna adaptacija, vješta i nenametljiva režija, odličan glumački ansambl, ambijentalni odabir igrališta ispod Minčete s pogledom na Grad koji se tematizira razlozi su zbog kojih je Ocjenjivački sud za dramu većinom glasova odlučio dodijeliti nagradu Orlando za najbolje umjetničko

ostvarenje u dramskom programu Igara autorskom timu i glumačkom ansamblu predstave *Glava lava*.

Nagrada Orlando za najbolje umjetničko ostvarenje u glazbenom programu 72. Igara – sopranistica Julija Ležnjeva

Obrazloženje

Ocjenjivački sud u sastavu: **Matija Novaković - predsjednik, Dijana Hilje i Toni Kursar - članovi**, jednoglasno je odlučio **nagradu Orlando za najvrjedniji umjetnički doseg u glazbenom programu 72. Dubrovačkih ljetnih igara** dodijeliti sopranistici **Juliji Ležnjevoj** za koncert održan 25. srpnja 2021 u atriju Kneževa dvora.

Poput prekrasne, oživjele porculanske figurice, zablistala je sopranistica Julia Lezhneva u dubrovačkoj noći pjevajući Porporu, Grauna, Vivaldia i Handela baš onako kako treba - stilski točno, a tehnički savršeno.

Julia Lezhneva ima precizne, lagane zapjeve na visini tona, duge i osmišljene glazbene fraze, koje nikog ne ostavljaju ravnodušnim.

Barokna glazba, inače tema ove posebne večeri, i ne mora oduševiti svakog slušatelja. Međutim, prateći lakoću pjevanja Julije Lezhneve, divnu tamnu boju njezinog glasa, te savršeno vladanje i poigravanje koloraturama, dinamičkim nijansama, baroknim ukrasima iza kojih stoji duboka promišljenost notnog teksta, bilo da se radi o snažnim sugestivnim zazivima čežnje (*Senza di te mio bene*), plača (*Spoza son disprezzata*) ili dočaravanja glasanja vjetra u (*Zeffiretti, che sussurrate*), ona svakog oduševljava.

U ansamblu „La Voce Strumentale“ i sjajnom dirigentu Dmitry Sinkovskom, sopranistica Julia Lezhneva imala je savršenu pratnju.

Bilo je to izuzetno glazbeno druženje, u maniri najboljih festivalskih sezona u kojem je Julia Lezhneva potpuno očarala srca festivalske publike. Citirajući osvrt ugledne dubrovačke glazbene kritike: „Svi su izvođači Knežev dvor napustili jednako ozareni kao i publika. Publika koja je nazočila vlastitom posvećenju glazbom koju su izvođači uzdigli do božanskog“, proglašavamo Laureata nagrade Orlando za glazbu na 72. Dubrovačkim ljetnim igrama: sopranisticu Juliu Lezhnevu.

Grand Prix Orlando za osobit umjetnički doprinos u ostvarenju cjelokupnog programa Dubrovačkih ljetnih igara u više festivalskih sezona – Folklorni ansambl Lindo

Obrazloženje

Nije bio domaćin, ali je vazda bio tu. Podrazumijevalo se da svaku sezonu Dubrovačkih ljetnih igara od 1967. godine obogaćuje svojim nastupima, uglavnom na taraci tvrđave Revelin. A često i bude najljepši dio same ceremonije Otvaranja. I nitko se sigurno nije pitao što bi bilo da ga nema na Igrama. I nitko se sigurno nije pitao koliko je to sati nastupa u ovih 55 godina. Koliko je to sati upjevavanja, štimanja žica, oblačenja nošnji, pletenja pletenica, stavljanja ukosnica, brzih presvlačenja između točaka. Koliko je to sati gromoglasnog pljeska zadovoljne i oduševljene

domaće i međunarodne publike kojoj su članovi Ansambla približili ono najbolje iz naše tradicije. I u kojoj je mjeri to bavljenje tradicijom utjecalo da se neki članovi odluče posvetiti etnologiji i etnografiji. Da se zaljube u baštinu predaka, ali i da se zaljube jedni u druge i osnuju „linđovske brakove“. Da roditelje u Ansamblu zamijene djeca, pa unuci. I da svi postanu duboko svijesni kako su amateri jednako važni kao i profesionalci.

Možemo točno navesti broj sudionika, nastupa i prodanih ulaznica. Ali takva statistika nije sad bitna – iako broj od 332 nastupa zaustavlja dah. Najvažnije je da je Folklorni ansambl Linđo na Dubrovačkim ljetnih igrama svih ovih desetljeća postao kulturna konstanta. Onaj dio nas koji s ponosom trebamo pokazati svijetu. I učiniti da ga taj svijet odnese u svoje domove kao najdragocjeniju uspomenu. A mi ga čuvati kao zalag za budućnost. Nastupi Folklornog ansambla Linđo svojom su kvalitetom, bogatstvom i raznolikošću kao i tim neodoljivim spojem mladosti i iskustva uvijek bili jamstvo vrhunskog umjetničkog provoda.

Kako onda, tako i danas.

I zato: nemoj ferat Linđo, odlično je bilo. I bit će akobogda. Amen, dabogda!